

Nobilul viciu

Adrian Păunescu

Cetatea peste mine se răstoarnă,
În carnea mea îi simt într-una biciul,
De este vară sau de este iarnă,
Femeia este singurul meu viciu.
Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă
De tot ce împotrivă mi se-ntâmplă,
Orgolioasă, dreaptă sau umilă
Femeia-mi şade veşnic lângă tâmplă.
O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră,
Dar cel mai drag îmi e acest exemplu,
Iubirea pentru-o tristă capra neagră
Din care am făcut răsfăţ şi templu.
Ştiu că mi-e viaţa scurtă, ştiu că moartea
În fiecă femeie stă la pândă,
Dar fie de femei umplută cartea
De care viaţa lumii e flămândă.
Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune
Şi n-am avut în rest nici un capriciu
Deşertăciune din deşertăciune
Femeia este singurul meu viciu.
Nu m-am bătut în târguri sau războaie,
N-am vrut să fiu imperator sub stele,
Femeia care nu se încovoiaie,
Am înjugat-o nebuniei mele.
Şi am arat cu ea mereu pământul,
Şi-am semănat ogoare numeroase,
Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul
Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.
E-adevarat că am iubit pe una,
E-adevarat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neanţ cu luna
E-adevarat c-a fost Euridice.
E-adevarat că-n geamul meu caişii
N-aveau puterea nici un an să steie
Ca într-un joc de-absurde artificii
Şi creanga lor îmi mirosea femeie.
Motorul meu şi-al lumii de aceea,
Motorul meu cuminecat cu biciul,
A fost femeia şi-a rămas femeia,
Puterea mea şi singurul meu viciu.
Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume?
Am fost mereu un cuplu în derivă,
Şi chiar de nu i-am dat nimic din nume

Trecând mereu, mi-a fost definitivă.
Iubirea mea nu a mișcat nici aștri
Și nici pământul sub o-mbrățișare,
Dar lance când a fost, cu ochi albaștri,
Simțeam că-n ochi privirea ei ma doare.
De n-avea rană, îi făceam eu rană,
Să-i pot iubi supremul sacrificiu,
În fața ta, condiție umană,
Femeia este singurul meu viciu.